

Cruisers en katten.

Het was een tamelijk flink ding dat aan kwam rollen, wit en blauw, met een ferme voorbumper. Groter en ongetwijfeld sterker dan personenauto's. Gewoon een hele grote bek dus.

Die grote bek geeft je nog niet het recht om zo maar zonder af te remmen een voorrangskruising op te denderen. Dat wordt zelfs vrij hachelijk als net op dat punt een rare maar zeer stevig

gebouwde, blauwe dikkont, met een nogal eigenzinnig karakter, rijdt. Die eigenlijk niet op zij wil gaan, en dus die hele kolos tegen zich aan krijgt. En meteen uit pure kwaadheid de nummerplaat van de bumper van die dwarsrijder bijt, net voordat die losscheurt en een eind verder rondtollend op het asfalt landt. Het blauwe bolletje,

ook bekend als Tankie, stond heel erg ineens wat beduusd stil. Wie godv... het lef had...! Die nummerplaat stevig vastgeklemd tussen kaken gevormd door een spatscherm en een portier. En als we zeggen vastgeklemd, dan is dat ook vast!

Het portier, vond ook de man van het schadereparatiebedrijf, zou gewoon open moeten kunnen. Kreeg het ook niet voor elkaar. Pas toen hij dreigend met een grote slijptol aan kwam lopen kletterde die nummerplaat rinkelend op de grond. Het portier was niet open gegaan, dat wist iedereen zeker.

Zo bleef Tankie daar staan, met één dichtgeslagen oog en wat heftig verfrommeld plaatwerk. Duidelijk zeer kwaad, wachtend op de man met de papieren.

De meeste eigenaars van PTCruisers zijn aardige, geduldige mensen. Toch krijgen ze wel eens genoeg van de eigenzinnigheid van hun vriendelijk ogende, maar niet zo beminnelijk blijkend voertuig.

Zo ook de baas van deze onverzettelijke, blauwe dikkont.

Ging op zoek naar een vervanger, en vond die in de vorm van een nagenoeg nieuwe, zilvergrijze PTCruiser met maar 24.850 kms op de teller. Bijna, bijna had hij die gekocht, toen z'n GSM-tje tsjilpte, een WhatsAppje. Foto van een brede Cruiser neus.

-Benzine??? met veel vraagtekens.

-Bemoei je er niet mee, deed de aspirant koper nijdig zijn toestelletje dicht en stopte het onderin zijn allerdiepste broekzak. Tja, deze auto had inderdaad een benzinemotor, maar daar moest toch mee te leven zijn.

Of er een proefrit...? Op alle mogelijke manieren natuurlijk! Kraaide de verkoper, die dat grijze barrel oh zo graag wel kwijt wilde, graaide de contactsleutels uit het kluisje, nestelde zich achter het stuur en bleef dan even heel stil zitten. Net zo stil als de motor, die absoluut niets deed, zelfs geen tikje van onder de motorkap.

-Even een monteur... riep hij nog dapper en snelde weg om wat later terug te komen met een wat morsige figuur in ketelpak, gewapend met steekwagen, forse accu en overdonderende startkabels om de nek gehangen.

Op zijn beurt draaide hij de contactsleutel om, staarde wat beteuterd naar een volkomen leeg instrumentenpaneel, waar ook maar niet één lampje iets deed.

Motorkap los en onvervaard op zoek naar een onzichtbare accu.

-Zit onder de rechter voorstoel, wist de aspirant koper eigenwijzerig.

-Oh, zei de monteur bijna op de kop hangend om onder die stoel te kunnen kijken.

-‘k Zien niks. Dit is een la!

Terug naar het motorruim.

-Dan onder het luchtfilterhuis? kwam de klant, nu iets voorzichtiger.

Rats, rats, bonk. Daar was-tie, de accu. Twee klemmen daar, hier nog twee en dan maar starten.

Lukte, een klikje, een tikje en dan het geluid van een vrolijk snorrend machientje.

Met het triomfantelijke gebaar van Zie-je-wel-dat-ik-het-weet! pakte de monteur de eerste startkabel los. Dan was het weer heel stil.

-???

Startkabel er weer op, starten, snorren die tor. Kabel er weer af, torretje stil.

Nog twee keer dezelfde truc uitgehaald. Zelfde resultaat.

Een nu duidelijk overmatig geïrriteerde monteur racete naar het magazijn, de steekwagen als een hondje-aan-de-riem meesleurend, en kwam terug met een hagelnieuwe, vrolijk zwart-geel gekleurde accu.

Na wat frummelen, passen en opnieuw proberen zat de accu op z'n plaats. Met een uitdrukking op het gezicht van één-twee-drie in godsnaam dan maar startte de verkoper de motor. Die deed het. De monteur sloot de motorkap héél voorzichtig, poetste die nog wat na met een vette lap. Even leek het of hij de auto nog een ferme trap zou geven, maar bedacht kennelijk, dat er ook klanten bij stonden.

De verkoper reed de auto voor, opende uitnodigend twee portieren.

-Of mevrouw en mijnheer? Die wilden wel.

Portieren klikten dicht, en de motor sloeg af.

-Tank is zo goed als leeg, constateerde de koper met een blik op een helder stralend brandstofsymboltje.

De verkoper, nog naast de auto staande, werd diep, diep rood. Er kwam iets van grenzeloze haat in de ogen waarmee hij naar het autootje keek.

-Rijd maar vast, U hoeft denk ik niet zo ver. We hebben hier geen benzine. Als U strandt, bel even, komen we direct, hier is m'n kaartje.

De koper knikte, startte de motor. Die deed het. De handel van de automaat niet. Die zat muurvast.

Motor uit. Starten. Geen beweging in de handel.

De man achter het stuur zat secondenlang heel erg stil.

-Godverd... Tankie! Laat dat! brulde hij, ineens kwaad.

-Klik! ging de handel en mooie grijze auto rolde kalm de parkeerplaats af.

Na een kwartiertje draaide de Cruiser de parkeerplaats van de garage weer op, stopte keurig recht voor de showroomdeuren. Handrem, motor af.

-En? de gretig gestelde vraag van de verkoper.

-Het is een benzinemotor, daar moet ik echt even over nadenken. Ik ben daar niet meer aan gewend, maar laten we afspreken.....

De verkoper gleed achter het stuur, draaide de contactsleutel om, de motor sprong met één tik aan.

Hij wees vertwijfeld naar het dashboard.

-Zonet was de tank leeg, nou is ie driekwart vol. U hebt toch niet getankt?

Nee, de klanten hadden geen benzinstation gezien, waren ook niet zo ver geweest.

Daar is het bekende verhaal van die goocheme Joodse boer met twee kippen. Op een dag werd de ene kip ziek. De boer zag het een paar dagen aan maar ondanks alle gebeden knapte die helft van zijn pluimveestapel niet op. Goede raad was niet alleen duur, maar ook niet voorhanden.

Dus slachtte de schlemiel zijn gezonde kip om een krachtig soepje te trekken voor de zieke eierlegger.

Nu zijn de meeste eigenaars van PTCruisers drie dingen niet: goochem, joods en boer. Zo ook niet de man uit dit verhaal, vond-ie zelf. Toch besloot hij zijn auto te repareren en ergens goede delen vandaan te halen. Van liefst een soortgelijke auto.

Die vond hij. Helemaal aan de andere kant van het land, dik 240 km ver weg. Op de foto's zag die Cruiser er prachtig uit. Diepzwart met een heleboel leuke dingen.

-Verkocht, mijnheer, we halen 'm van de week op.

Wat gebeurde. Een forse kanteltrailer aan de trekhaak gehangen en ja, hoor, na een paar uur sturen, daar was-tie dan. Nog mooier dan op de foto's: schuifdak, originele trekhaak, fraaie wielen. Brandschoon interieur. Een smetteloze auto van, bewijsbaar, de eerste eigenaar. Alleen de motor aan gort door een gebroken distributieriem.

Je zou denken: dan schroef je die er toch even uit? Een motor is makkelijk te vervangen en te revideren. Maar nee... weg ermee!

Zo zullen straks delen van een kerngezonde, mooie PTCruiser worden gesloopt om op een eigenzinnige, balsturige blauwe dikkont te worden gezet.

Zou je toch de diesel uit Tankie kunnen pellen en die in die zwarte hangen? Wel eens onder de motorkap gekeken van een PTCruiser met zo'n MB664 machine er in? Dan bekoelt je noeste plan heel snel. Omdat zelfs voor de accu geen plaats meer is.

Wat PTCruisers en katten met elkaar gemeen hebben? Ze zijn allebei heel sterk in telepathie. Sommigen, althans.